

Arrest

nr. 274 962 van 4 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 28 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 augustus 2020. Op 1 september 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 november 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 20 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Syrië. U bent op (...) 1998 geboren in Zurich te Zwitserland. U bent van religie een soennitische moslim. U bent als afstammeling van Palestijnse vluchtelingen van 1948 ingeschreven bij de UNRWA. U woonde vanaf uw geboorte tot uw vier of uw vijf jaar in Zwitserland waarna uw gezin besloot om terug te keren naar Syrië. In Syrië vestigde uw gezin zich in de woning van uw grootvader in het Palestijnse vluchtelingenkamp Neyrab (Aleppo). Vervolgens verhuisde uw gezin naar uw ouderlijke woning in het Palestijnse vluchtelingenkamp Handaraad (Aleppo). In 2011 of 2012 verliet u samen met uw gezin Syrië omwille van de algemene situatie in het land en de toegenomen onveiligheid. U reisde naar Turkije waar u gedurende zeven à acht maanden verbleef. Vervolgens zette u uw reis verder naar Bulgarije waar u op 2 april 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Bulgaarse asielinstanties (zie Eurodac search result).

Op 13 juni 2014 verkreeg u in Bulgarije internationale bescherming, meer bepaald de vluchtelingenstatus, net als de rest van uw gezin. Na het verkrijgen van uw reisdocument besloot uw gezin om Bulgarije te verlaten en jullie reisden naar Duitsland waar u op 19 augustus 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende (zie Eurodac search result). Uw verzoek werd geweigerd aangezien u reeds internationale bescherming verkreeg in Bulgarije. U bleef tot en met 2017 in Hamburg waarna u, omwille van de weigeringsbeslissing, besloot om het land te verlaten. U trok naar Nederland en diende er op 15 april 2017 een verzoek om internationale bescherming in bij de Nederlandse asielinstanties (zie Eurodac search result). U verbleef drie à vier maanden in Nederland en u kreeg opnieuw een weigeringsbeslissing. Vervolgens keerde u terug naar Duitsland. Daarna ging u voor een aantal maanden naar Turkije. Vervolgens reisde u per vliegtuig naar Zwitserland waar u op 17 augustus 2018 eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende (zie Eurodac search result). Na een verblijf van een paar maanden in Zwitserland keerde u terug naar Hamburg waar u verbleef tot circa 2019. Vervolgens trok u opnieuw naar Nederland waar u op 27 juli 2019 andermaal een verzoek om internationale bescherming indiende (zie Eurodac search result). U verbleef zo'n vijf à zes maanden in Nederland waarna u opnieuw terugkeerde naar Duitsland. U verbleef tot augustus 2020 in Duitsland waarna u naar België kwam.

Op 23 november 2011 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U kan niet terug naar Bulgarije aangezien de Bulgaarse autoriteiten niet in staat zijn om uw veiligheid te garanderen. Daarenboven verwijst u naar de algemene situatie, alsook de slechte socio-economische omstandigheden, in Bulgarije. U wenst immers in een land te verblijven dat u de kans biedt om te werken en op een normale manier te leven.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: een UNRWA family record (kopie), uw geboorteakte (kopie), een attest van gezinssamenstelling (kopie), een individueel uittreksel van de burgerlijke stand (kopie), een Duitse vertaling van het familieboekje van uw ouders (kopieën), foto's van uw woning in Syrië (prints), de Duitse verblijfsvergunning van uw moeder (kopie), het Duitse reisdocument van uw moeder (kopie), de Duitse beslissing ikv het verzoek om internationale bescherming van uw zus M. (kopie), de Duitse verblijfsvergunning van uw broer I. (kopie) en het Duitse reisdocument van uw broer I. (kopie).

Uw voltallig gezin verblijft tot op heden in Hamburg te Duitsland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, in casu op basis van uw verklaring alsook uit de bijkomende informatie van de Duitse asielinstanties (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Bulgarije. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (zie CGVS, p. 7). In dit verband stelde u uitdrukkelijk een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Bulgarije en u stelde er ook internationale bescherming te hebben verkregen. U kon echter niet verduidelijken welk statuut u er

concreet had bekomen (zie CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter duidelijk dat u op 13 juni 2014 in Bulgarije de vluchtelingenstatus kreeg toegekend (zie supra).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Dient te worden opgemerkt dat u in casu geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Bulgarije diende te verlaten omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin heeft u aangetoond dat u actueel niet in staat zou zijn om terug te keren naar Bulgarije. Wat betreft uw verklaringen aangaande uw problemen met de Bulgaarse autoriteiten, in casu het feit dat u gedurende twee weken zou zijn vastgehouden, gedwongen werd om uw vingerafdrukken te geven en een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie CGVS, p. 13), dient te worden opgemerkt dat dit blote beweringen van uw kant betreffen. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit uw verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat u na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming géén problemen meer heeft ondervonden met de Bulgaarse autoriteiten (zie CGVS, p. 13). U zou evenmin problemen gekend hebben met burgers in Bulgarije (zie CGVS, p. 13). Waar u aanhaalde op een gegeven moment te zijn achtervolgd door leden van de Bulgaarse maffia dient eveneens te worden opgemerkt dat het hier om een loutere bewering gaat die u geenszins staft. Bovendien is het opvallend dat u over dit incident met geen woord gerept heeft ten aanzien van de DVZ (zie vragenlijst CGVS – vraag 1 tot 7). Dit mag ten zeerste verbazen aangezien u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat u alle hoofdredenen voor uw verzoek om internationale bescherming had kunnen vermelden ten aanzien van de DVZ (zie CGVS, p. 2). Bovendien zou men uw verklaringen op het einde voor u hebben voorgelezen en vertaald naar het Arabisch. Het gaat hier bovendien om het enige persoonlijke probleem met Bulgaarse burgers / criminelen dat u zou hebben meegemaakt, zodat logischerwijs kan verondersteld worden dat u dit wel degelijk ook bij de DVZ zou hebben aangehaald indien het zich effectief zou hebben voorgedaan. Rekening houdende met voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de problemen die u ondervonden zou hebben met maffia in Bulgarije.

Daarenboven blijkt evenmin dat uw levensomstandigheden in Bulgarije zodanig ondermaats zouden zijn geweest dat men kan spreken van een onmenselijke of vernederende levensstandaard. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de levensomstandigheden in Bulgarije terwijl u in de asielpprocedure zat, in casu de erbarmelijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp Kharmali, dient te worden aangestipt dat uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet in Bulgarije, fundamenteel verschillend is van uw situatie in het opvangcentrum toen u uw verzoek om internationale bescherming nog in behandeling was. Zo zijn aan uw beschermingsstatus in Bulgarije bepaalde rechten verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen. Aansluitend dient eveneens te worden opgemerkt dat er bezwaarlijk gesteld kan worden dat u doorgedreven inspanningen heeft geleverd uw leven in Bulgarije op te bouwen na het verkrijgen van uw statuut. Uit uw verklaringen blijkt dat u Bulgarije ongeveer één maand na het verkrijgen van uw statuut heeft verlaten (zie CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt dat u niet getracht heeft om particuliere huisvesting te zoeken na het verkrijgen van uw statuut (zie CGVS, p. 8). In dit verband verklaarde u dat Bulgarije onleefbaar is en dat zelfs Bulgaren emigreren naar andere EU landen in een zoektocht naar werk (zie CGVS, p. 8). U gevraagd of u beroep heeft gedaan op overheidsinstellingen, dan wel ngo's, wat betreft het vinden van onderdak en/of het bieden van hulp (zie CGVS, p. 9) stelde u dat u dit niet heeft gedaan omdat iedereen het land verliet (zie CGVS, p. 9). Ook hier komt u weer niet verder dan het uiten van een loutere bewering die u geenszins staft. In het kader hiervan stelde u nooit zelf geïnformeerd te hebben bij/naar ngo's of overheidsinstellingen om u bij te staan wat betreft financiële steun, onderdak, etcetera. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u (een) ernstige poging(en) heeft ondernomen om onderdak/tewerkstelling/scholing/hulp te vinden, minstens te informeren naar de eventuele mogelijkheden tot het verkrijgen van bijstand. Uit het geheel van voorgaande elementen blijkt duidelijk dat u op geen enkele wijze een inspanning heeft geleverd om uw leven in Bulgarije op te bouwen na het verkrijgen van uw statuut. Dient tot slot te worden aangestipt dat u geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat u in Bulgarije aan uw lot zou zijn overgelaten, u geen beroep zou hebben kunnen doen op de Bulgaarse overheid dan wel specifieke instanties.

Uit voorgaande blijkt dat u zich beperkt tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar u haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkaardige bescherming in Bulgarije te weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw geboortakte, het attest van gezinssamenstelling, het individueel uittreksel van de burgerlijke stand, de UNRWA family record en de vertaling van het familie boekje van uw ouders bevestigen louter uw persoonsgegevens en de persoonsgegevens van uw familieleden, uw herkomst alsook uw registratie bij de UNRWA. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze document dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat betreft de Duitse verblijfsdocumenten van verschillende van uw gezinsleden dient te worden opgemerkt dat hun legaal verblijf in Duitsland niet in twijfel wordt getrokken in bovenstaande doch deze documenten hebben evenmin het vermogen om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat tot slot de foto's van uw woning in Syrië betreft dient te worden opgemerkt dat de problemen die u heeft ondervonden in Syrië reeds beoordeeld werden in Bulgarije.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de rechtspleging

2.1. Bij beschikking van 15 maart 2022 verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije.

2.2. Op 17 maart 2022 legt de verwerende partij de volgende documenten voor: AIDA/ECRE, Country Report: Bulgaria. Update 2021, van februari 2022. Op 21 maart 2022 legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: AIDA/ECRE, Country Report: Bulgaria. Update 2021, van februari 2022 en legt ze de Duitse documenten van 12 januari 2022 voor inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar broers in Duitsland voor.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het verbod op non-refoulement, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

3.2. Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent de beginselen van behoorlijk bestuur en de samenwerkingsplicht. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat het vertrouwensbeginsel meermaals op de helling is komen te staan met betrekking tot Bulgarije. De verzoekende partij betoogt dat Bulgarije, samen met Griekenland, Italië en Hongarije, landen zijn die zich bevinden in een moeilijke socio-economische situatie, maar die tegelijkertijd een groot aantal vluchtelingen op hun grondgebied hebben. Door een combinatie van factoren wordt de toegang tot een aantal rechten *de facto* beperkt in deze landen waardoor zich terecht de vraag kan gesteld worden of personen met een internationale beschermingsstatus in deze landen nog van een volwaardige bescherming kunnen genieten. Op basis van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie zet de verzoekende partij uiteen dat het principe van wederzijds vertrouwen dat alle EU-lidstaten een volwaardige bescherming bieden aan personen met internationale bescherming een weerlegbaar vermoeden is. Ook wijst ze erop dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/eu. Ze zet uiteen dat "Het Hof van Justitie

van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

Het Hof oordeelde als volgt: [...]

Er zijn dus twee belangrijke maatstaven: • Een schending van het artikel 3 EVRM die op zich staat wegens de levensomstandigheden in Griekenland op basis van het gebrek aan bestaan ondersteunende voorzieningen die een situatie van materiële deprivatie meebrengen. • Een schending van het artikel 3 EVRM die op zich staat wegens de levensomstandigheden in Griekenland gelet op het feit dat erkende vluchtelingen anders behandeld worden dan onderdanen van desbetreffende lidstaat. Welnu

1) Het CGVS is van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees tot vervolging heeft t.a.v. Bulgarije ; Niettemin, in verschillende arresten heeft Uw Zetel reeds niet-ontvankelijkheidsbeslissingen wegens statuut in een ander EU land vernietigd omwille een trauma dat een betrokkene heeft opgelopen in een ander EU land. Verzoeker verwijst naar volgende arresten: - Arrest dd. 18.06.2020 AR 237.122 - Arrest dd. 22.07.2020 AR 238.763

2) Het Commissariaat-generaal is van mening dat uit de verklaringen die de verzoeker heeft afgelegd hij geen blijk geeft dat hij Bulgarije heeft verlaten ten gevolge van het zich bevinden in de door het EU-HvJ omschreven situatie van materiële deprivatie. Nergens in de beslissing is ingegaan op de argumentatie van de verzoeker met betrekking tot de ondermaatse behandeling van vluchtelingen in Bulgarije ten opzichte van niet Bulgaarse onderdanen. Verzoeker is van mening dat zijn verklaringen omtrent zijn situatie in Bulgarije wel van dien aard zijn dat het Commissariaat- Generaal had dienen te besluiten tot een andere beslissing."

Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat ze een trauma in Bulgarije opgelopen heeft, namelijk toen op veertienjarige leeftijd haar neef voor haar ogen geslagen werd, andere asielzoekers elektrische schokken kregen en hardhandig werden aangepakt door de Bulgaarse autoriteiten. Ook werd ze gedurende veertien dagen opgesloten en gedwongen haar vingerafdrukken af te staan toen ze veertien jaar oud was. In het opvangkamp werd ze ook geconfronteerd met het lijk van een man wiens keel overgesneden was. Bovendien heeft ze verklaard dat ze slachtoffer was van racisme.

De verzoekende partij vervolgt dat bij de beoordeling van haar verklaringen omtrent de materiële deprivatie in Bulgarije op geen enkele wijze rekening werd gehouden met het gegeven dat ze slechts veertien jaar oud was aankomst in Bulgarije en er slechts tot haar vijftiende gebleven is.

Als veertienjarige kan niet van haar verwacht worden dat ze zelf naar hulp zoekt om gepast onderdak, bijstand en werk te vinden. Hetzelfde geldt voor het volgen van onderwijs en het leren van de taal. Het zijn de Bulgaarse autoriteiten die in gepaste hulp moeten voorzien. Hierop herhaalt de verzoekende partij de verklaringen die zij afgelegd heeft. Ook stelt ze dat men haar niet kan verwijten dat ze niet alle ondernomen stappen van haar gezin kan toelichten. De verzoekende partij verwijst ook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ze stelt dat in haar situatie aan alle aspecten van de definitie van zeer verregaande materiële deprivatie voldaan is. Ze is immers totaal afhankelijk van overheidssteun die in de praktijk onbestaand is. Voorts citeert de verzoekende partij uit het AIDA-rapport update 2021 en stelt ze dat hieruit blijkt dat statushouders in Bulgarije geconfronteerd worden met obstakels inzake sociale bijstand waardoor de overheidshulp afwezig is of minstens veruit systematisch gebrekkig op enorme schaal. Deze situatie heeft negatieve effecten op de fysieke en mentale gezondheid van de verzoekende partij waardoor het onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit het AIDA-rapport update 2021 met betrekking tot de integratiemogelijkheden van statushouders. Ze stelt dat ook dat uit het AIDA-rapport update 2021 blijkt dat dat reeds meermaals beslist werd dat statushouders niet naar Bulgarije kunnen teruggestuurd worden. De verzoekende partij verwijst ook naar rechtspraak van de Raad.

In een volgende onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met de opmerkingen van haar raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud. Ze stelt dat haar statuut reeds lang vervallen is in Bulgarije daar zij haar kaart niet vernieuwd heeft. Daarenboven was het de keuze van haar vader om Bulgarije te verlaten en zij als minderjarige geen andere keuze had dan haar gezin te volgen. Het is door de keuze van haar vader dat haar verblijfsdocumenten vervallen zijn. Deze documenten zijn reeds meer dan drie jaar geleden vervallen waardoor het mogelijk is dat ze haar statuut hebben opgeheven. In dit verband verwijst de verzoekende partij eveneens naar een passage uit het AIDA-rapport update 2021. Ze meent dat de verwerende partij dit niet grondig onderzocht heeft waardoor het bijgevolg onzeker is of de verzoekende partij nog van internationale bescherming geniet in Bulgarije. De verwerende partij dient dit grondig te onderzoeken, anders kan het een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel.

In het daaropvolgend onderdeel gaat de verzoekende partij in op haar nationaliteit en die van haar vader. De verzoekende partij merkt op dat de nationaliteit kan vervallen wanneer de betrokkene een andere nationaliteit verwerft. Ze betoogt dat haar Palestijnse origine niet betwist wordt, doch kan volgens de voorgelegde documenten blijken dat haar vader wel een nieuwe nationaliteit verworven heeft. De verzoekende partij verwijst naar de inhoud van de bijgebrachte Duitse documenten. In dit verband betoogt de verzoekende partij dat volgens de Syrische nationaliteitswet een kind geboren uit een Syrische vader automatisch de Syrische nationaliteit verwerft. Overeenkomstig de Bulgaarse wetgeving kan de status beëindigd worden van de personen die een andere nationaliteit verkregen hebben. Volgens haar heeft ze minstens een begin van bewijs bijgebracht van de nationaliteit van haar vader.

4. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

4.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekende partij haar rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat de verzoekende partij kan voldoen aan haar verplichtingen.

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Bulgarije geniet.

5.2. Uit het administratief dossier (zie map 6 “landeninformatie” en map 7 “DVZ- inschrijving van een asielaanvrager”) blijkt dat de verzoekende partij op 13 juni 2014 in Bulgarije internationale bescherming gekregen heeft, meer bepaald de vluchtelingenstatus. Dit wordt door de Bulgaarse overheid bevestigd op 22 oktober 2014, 16 september 2019 en 30 september 2020.

Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Te dezen brengt de verzoekende partij geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Bulgarije heeft verlaten, er sindsdien niet meer officieel verblijft en niet meer in contact staat met de Bulgaarse overheid kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien de verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen en in dit verband verwijzen naar het AIDA-rapport Bulgarije update 2022 volstaat niet. Des te meer omdat uit de landeninformatie blijkt dat dit niet systematisch gebeurt. In het specifieke geval van de verzoekende partij hebben de Bulgaarse

autoriteiten ook meermaals bevestigd dat de verzoekende partij er nog steeds de vluchtelingenstatus geniet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat de verzoekende partij andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat de verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije.

5.3. De verzoekende partij stelt dat zij mogelijks over de Syrische nationaliteit beschikt, daar op een document dat haar vader van de Duitse overheid verkregen heeft, aangegeven wordt dat haar vader de Syrische nationaliteit heeft. Dit is op zich samen gelezen met het uittreksel van de Syrische wetgeving waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt onvoldoende om aan te nemen dat de verzoekende partij heden effectief over de Syrische nationaliteit beschikt. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming in België, noch tijdens het verdere verloop van de procedure verklaard dat ze heden de Syrische nationaliteit heeft. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiernaar geen onderzoek te hebben gevoerd. In de huidige stand van zaken liggen er onvoldoende elementen voor opdat de Raad in hoofde van de verzoekende partij zou aannemen dat zij heden over de Syrische nationaliteit beschikt. Het betoog van de verzoekende partij omtrent haar Syrische nationaliteit is in deze stand van zaken louter hypothetisch. Voorts blijkt uit de brief van 25 september 2020 van de Duitse overheid waarin wordt aangegeven dat er dertien vermeldingen van de verzoekende partij in hun gegevensbestand zijn dat bij de nationaliteit van de verzoekende partij afwisselend staatloos en Syrische nationaliteit wordt vermeld. Daarenboven in de beslissingen met betrekking tot haar broers die ze in een aanvullende nota bijbrengt wordt aangegeven dat haar broers staatloos zijn. Er wordt geen melding gemaakt van een Syrische nationaliteit. Het komt de verzoekende partij toe om duidelijkheid te brengen over haar actuele nationaliteit indien ze meent dat ze heden over de Syrische nationaliteit beschikt.

5.4. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

5.5. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare

levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

5.6. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De taak van de rechter is in deze door het Hof van Justitie duidelijk bepaald in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Bij gebrek hieraan, zowel in het administratief dossier als bij het verzoekschrift, en gelet op het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid, heeft de Raad deze gegevens opgevraagd bij beschikking, waaraan beide partijen gevolg hebben gegeven zoals uiteenzet in punt 2.

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Bulgarije sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Eenmaal je internationale bescherming hebt gekregen dien je het opvangcentrum te verlaten. Om huisvesting te vinden dien je te beschikken over geldige identiteitsdocumenten. De toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk voor personen die internationale bescherming hebben gekregen. Er is in dit opzicht geen verschil tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke belemmeringen in verband met een gebrek aan talenkennis en een daarmee samenhangend gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien deze noodzakelijk is of wordt aangeboden. In het land van herkomst verkregen beroepskwalificaties worden in het algemeen niet erkend. De wet voorziet niet in een oplossing voor vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten, met uitzondering van de algemene regels en voorwaarden voor de legalisatie van diploma's. Dit laatste is op zichzelf een ingewikkelde procedure die in de meeste gevallen het opnieuw afleggen van examens en het behalen van onderwijsniveaus vereist (AIDA Bulgarije, p. 98-97). Volwassen vluchtelingen en asielzoekers hebben recht op een beroepsopleiding. Ze kunnen praktische belemmeringen ondervinden bij de toegang tot universiteiten, aangezien zij moeilijkheden ondervinden bij het aantonen van diploma's die zij reeds in hun land van herkomst hebben behaald. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's (AIDA Bulgarije, p. 97-98).

Begunstigden van internationale bescherming hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten echter geen aanspraak maken op bepaalde vormen van sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. vertolking, sociale bemiddeling), die niet bij wet of institutioneel voor hen zijn geregeld of gewaarborgd. Het Bureau voor sociale bijstand (ASA) van het ministerie van Arbeid en Sociaal Beleid is de instantie die verantwoordelijk is voor de verstrekking van alle soorten sociale bijstand die op nationaal niveau beschikbaar zijn. Het ASA heeft territoriale eenheden in elk district en elke gemeente in Bulgarije. De verstrekking van sociale bijstand is niet gebonden aan de eis dat men in een bepaalde plaats of regio moet wonen. Sociale bijstand kan echter alleen worden aangevraagd bij de territoriale eenheid van de ASA waar de begunstigde zijn of haar geregistreerde woonplaats en formele adresregistratie heeft. In de praktijk vormt de woonplaatsvereiste een grote belemmering voor begunstigden die hun woonplaats lieten registreren in de plaats van het opvangcentrum waar zij tijdens de statusbepaling waren ondergebracht om de afgifte van identiteitsdocumenten te versnellen, totdat dit door de SAR niet langer werd toegestaan. Indien de begunstigden besluiten te verhuizen en zich op een andere plaats te vestigen, moeten zij niet alleen hun nieuwe permanente woonplaats opnieuw laten registreren - en op basis daarvan hun identiteitsdocumenten opnieuw afgeven - maar zullen zij ook niet onmiddellijk toegang hebben tot sociale bijstandsdiensten of beschikbare steun, aangezien voor vele daarvan ook als voorwaarde geldt dat zij gedurende een bepaalde periode in de betrokken gemeente moeten wonen. NGO's of steungroepen voorzien bijstand om personen die internationale bescherming krijgen te ondersteunen om de formaliteiten te volbrengen bij de indiening van aanvragen om sociale bijstand te verkrijgen (AIDA Bulgarije p. 98-99). Personen die internationale bescherming hebben gekregen hebben toegang tot gezondheidszorgen. Vanaf het ogenblik dat personen internationale bescherming hebben gekregen moeten ze zelf hun ziektekostenverzekering betalen die tot dan toe door de SAR werd betaald. Dit minimumtarief bedraagt 44,80 BGN / 22,90 € voor werklozen die geen uitkeringen ontvangen.

De landeninformatie laat aldus niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Bulgarije voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar daar *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in het AIDA-rapport, geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die verzoekt om internationale bescherming kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een vierentwintigjarige alleenstaande man, die niet doet blijken van gezondheidsproblemen. De verzoekende partij verklaart Arabisch te spreken, goed Duits te spreken en een beetje Engels (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p. 3). Voorts blijkt uit de verklaringen dat zij weliswaar slechts tot het derde middelbaar naar school gegaan is, in Duitsland de mogelijkheid heeft gehad om verder te studeren. Uiteindelijk is ze slechts een week naar school gegaan omdat ze wou werken (NPO, p. 5). Gedurende haar verblijf in Europa heeft de verzoekende partij in verschillende sectoren gewerkt: groentefabriek, vleesfabriek, in een restaurant. Op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud werkt de verzoekende partij voor afdeling “transit” van een bedrijf gevestigd in België. Ze heeft daar ook een vergunning voor zodat ze verschillende machines mag bedienen. De verzoekende partij heeft aldus behoorlijk wat werkervaring opgedaan in de loop van haar jonge loopbaan. De Raad kan aannemen dat het in de huidige omstandigheden moeilijk is om werk te vinden in Bulgarije omwille van de economische situatie en de Covid-19-pandemie, maar uit de informatie aangebracht door de verzoekende partij blijkt niet dat statushouders de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor deze personen om in hun levensonderhoud te voorzien. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat heeft de verzoekende partij reeds relevante beroepsopleiding verworven en spreekt zij meerdere talen. Er kan redelijkerwijze van haar verwacht worden dat ze Bulgaars leert om haar tewerkstellingskansen in Bulgarije te vergroten. Voorts voorzien NGO's of steungroepen bijstand om personen die internationale bescherming verkregen hebben te ondersteunen om de formaliteiten te volbrengen bij de indiening van aanvragen om sociale bijstand te verkrijgen (AIDA Bulgaria update 2022, p. 98-99). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom zij bij een terugkeer naar Bulgarije geen beroep zou kunnen doen op voormelde NGO's en steungroepen.

Bovendien dient bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker

internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Hoewel de aangebrachte bronnen aantonen dat er op het vlak van huisvesting en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Bulgarije diverse uitdagingen zijn, blijft de verzoekende partij, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in haar geval aan te tonen dat haar levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer.

Verzoekende partij haar geval wordt dan ook niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt zij hiertoe concrete elementen bij.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar gebeurtenissen en/of de situatie in de periode voorafgaand aan het moment waarop zij internationale bescherming heeft verkregen, zoals het feit dat ze als kind een lijk zag in het kamp, dat ze als minderjarige opgesloten werd en gedwongen werd vingerafdrukken te nemen, dat ze een incident gemeld heeft maar geen bescherming gekregen heeft, de situatie in haar opvangcentrum, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit uw verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat u na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming géén problemen meer heeft ondervonden met de Bulgaarse autoriteiten (zie CGVS, p. 13). U zou evenmin problemen gekend hebben met burgers in Bulgarije (zie CGVS, p. 13). Waar u aanhaalde op een gegeven moment te zijn achtervolgd door leden van de Bulgaarse maffia dient eveneens te worden opgemerkt dat het hier om een loutere bewering gaat die u geenszins staakt. Bovendien is het opvallend dat u over dit incident met geen woord gerept heeft ten aanzien van de DVZ (zie vragenlijst CGVS – vraag 1 tot 7). Dit mag ten zeerste verbazen aangezien u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat u alle hoofdredenen voor uw verzoek om internationale bescherming had kunnen vermelden ten aanzien van de DVZ (zie CGVS, p. 2). Bovendien zou men uw verklaringen op het einde voor u hebben voorgelezen en vertaald naar het Arabisch. Het gaat hier bovendien om het enige persoonlijke probleem met Bulgaarse burgers / criminelen dat u zou hebben meegemaakt, zodat logischerwijs kan verondersteld worden dat u dit wel degelijk ook bij de DVZ zou hebben aangehaald indien het zich effectief zou hebben voorgedaan. Rekening houdende met voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de problemen die u ondervonden zou hebben met maffia in Bulgarije.”* Deze relevante motieven worden nog betwist noch weerlegd door de verzoekende partij in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij bijgebrachte documenten wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw geboorteakte, het attest van gezinssamenstelling, het individueel uittreksel van de burgerlijke stand, de UNRWA family record en de vertaling van het familieboekje van uw ouders bevestigen louter uw persoonsgegevens en de persoonsgegevens van uw familieleden, uw herkomst alsook uw registratie bij de UNRWA. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat betreft de Duitse verblijfsdocumenten van verschillende van uw gezinsleden dient te worden opgemerkt dat hun legaal verblijf in Duitsland niet in twijfel wordt getrokken in bovenstaande doch deze documenten hebben evenmin het vermogen om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat tot slot de foto's van uw woning in Syrië betreft dient te worden opgemerkt dat de problemen die u heeft ondervonden in Syrië reeds beoordeeld werden in Bulgarije.”* In de aanvullende nota voegt de verzoekende partij nog documenten toe met betrekking tot de beschermingsstatus die haar broers in Duitsland verkregen hebben. Ter terechtzitting stelt ze ook dat haar vader een beschermingsstatus in Duitsland verkregen heeft. Elk dossier dient op de eigen merites onderzocht te worden en de verzoekende partij laat na aan te tonen dat haar situatie gelijkaardig is aan de situatie van haar broers en/of vader. De verzoekende partij is immers een jonge, meerderjarige, gezonde man die een voldoende graad van zelfredzaamheid vertoont, taalvaardig is en beroepservaring opgedaan heeft. Er kunnen ook geen andere kwetsbaarheden of bijzondere omstandigheden in hoofde van de verzoekende partij weerhouden worden.

Tot slot verwijst de verzoekende partij niet dienstig naar rechtspraak van de Raad en rechtspraak opgenomen in het AIDA-rapport Bulgarije update 2022, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en zij bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voormelde rechterlijke beslissingen kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

5.7. Voorts brengt de verzoekende partij geen elementen bij waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije reeds werd toegekend. Zij heeft niet concreet aannemelijk gemaakt dat deze bescherming ontoereikend is noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Op basis van alle elementen in het rechtsplegingsdossier en de beschikbare landeninformatie is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij in de huidige stand van zaken, geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekende partij haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

De verzoekende partij betoogt terecht dat haar niet kan verweten worden dat ze niet de nodige inspanningen gedaan zou hebben om in haar levensonderhoud te voorzien en destijds Bulgarije verlaten heeft daar ze minderjarig was en haar ouders diende te volgen. Gelet op hetgeen voorafgaat kan dit echter niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.8. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

5.9. De Raad heeft kennis genomen van de informatie die de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft opgenomen over de situatie in Bulgarije. Daargelaten de vraag of de commissaris-generaal is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht zoals omschreven door het Hof van Justitie (arrest van 16 juli 2020, M. Addis t. Duitsland, punt 52), dient de Raad te concluderen dat de verzoekende partij geen belang heeft bij deze grief nu de Raad als beroepsinstantie zelf de situatie in Bulgarije heeft beoordeeld (cf. arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, EU:C:2019:219, punt 88).

Wat betreft de door de verzoekende partij aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Bulgarije is toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak niet zorgvuldig is te werk gegaan.

5.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS